

Arrest

**nr. 66 281 van 6 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ROGGHE en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Volgens de verklaringen van de verzoekende partij is zij het Rijk op 18 december 2010 binnengekomen. Op 17 januari 2011 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van de verzoekende partij op 19 januari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar de verzoekende partij werd gehoord op 24 maart 2011.

Op 28 april 2011 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Sialkot, Pakistan. U verklaarde dat u wegens problemen met lokale politici op het einde van 2001 naar Shekhupura vluchtte met uw familie. Daar zou u in

oktober 2006 zijn aangevallen in uw winkel, samen met uw broer H. G. M. (O.V....). Uw broer zou daarop Pakistan hebben verlaten. Hij vroeg asiel aan in België op 24 oktober 2005 maar de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft uw broer naar Frankrijk terug gestuurd omdat daar zijn vingerafdrukken voordien waren genomen. Frankrijk repatrieerde nadien uw broer terug naar Pakistan. Een andere broer van u woont reeds lang in België, samen met zijn vrouw en kinderen. Eind 2006 verliet u zelf Pakistan, met uw eigen paspoort, waarin een smokkelaar visa had geregeld. Dat paspoort zou u nadien in België verloren zijn. U kwam in het begin van 2007 in België aan. U diende in 2007 een regularisatieaanvraag in waarin u verklaarde dat u al meerdere jaren in België verbleef. U vroeg in 2008, op basis van een kopie van uw oud paspoort, een Pakistaanse paspoort aan op de Pakistaanse ambassade in Brussel. In 2009 diende u een nieuwe regularisatieaanvraag in. In 2009 vroeg u op de Pakistaanse ambassade een "NICOP" aan ("National Identity Card for Overseas Pakistanis"). Uiteindelijk besloot u op 17 januari 2011 asiel aan te vragen in België. Ter staving van uw aanvraag legde u het paspoort van 2008 en de "NICOP" van 2009 voor.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stelt vast dat uw verklaringen tegenstrijdig en onsamenhangend zijn waardoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Vooreerst vroeg u pas na verschillende jaren verblijf in België asiel aan. U verklaarde sinds het begin van het jaar 2007 in België te zijn en u vroeg pas op 17 januari 2011 asiel aan. Op de vraag waarom u zolang wachtte, antwoordde u "ik dacht dat jullie dat zouden onderzoeken in het politiekantoor in Pakistan" (zie gehoorverslag CGVS p.7). Dit is een weinig afdoende verklaring. Immers blijkt dat uw broer, die blijkbaar grotendeels dezelfde problemen zou hebben gekend in Pakistan, wel asiel aanvraag in België (zie gehoorverslag CGVS p.12). Bovendien contacteerde u in België zelf de Pakistaanse ambassade én verliet u Pakistan destijds met uw eigen paspoort, zodat het CGVS er mag van uitgaan dat u geen problemen vreest met de Pakistaanse overheid, zodat er weinig reden is om een onderzoek bij de Pakistaanse overheid te moeten vrezen. Uw verklaring voor uw laattijdige asielaanvraag, is dan ook onafdoende.

Daarnaast is het niet duidelijk hoelang u reeds in België bent, noch wanneer u precies Pakistan verliet, zodat ook uw relaas in Pakistan niet correct kan worden ingeschat door het CGVS. Ten eerste gaf u bij uw regularisatieaanvraag in het jaar 2007 aan dat u toen reeds meerdere jaren in België verbleef (zie gehoorverslag CGVS p.7). Ten tweede stelde u tot tweemaal toe dat uw broer slechts enkele dagen vóór u naar België kwam en reeds binnen een maand naar Frankrijk werd gerepatrieerd (zie gehoorverslag CGVS p.9 en 12). Echter blijkt dat uw broer, H. G. M. (...) (O.V. ...), asiel aanvraag op 24 oktober 2005 (zoals blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd) en u verklaarde pas in het jaar 2007 in België te zijn aangekomen. Achteraf verklaarde u dan wel dat uw broer misschien een jaar of een half jaar vóór u vertrok uit Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.13), maar dit is tegenstrijdig aan voorgaande verklaringen waarin u stelde dat uw broer slechts enkele dagen vóór u in België aankwam. Daarbij gaat het CGVS er van uit dat de bovenvernoemde H. G. M. (O.V....) uw broer is. Deze persoon heeft dezelfde naam en komt eveneens uit Sialkot. Verder is de naam van uw vader, A. A. (zie paspoort waarvan een kopie zit in het administratieve dossier), ook de naam van de vader van H. G. M. (...), zoals blijkt uit stukken van diens dossier die aan het administratieve dossier zijn toegevoegd. Bovendien zat deze persoon ook vast in het gesloten centrum, alvorens hij naar Frankrijk werd teruggestuurd, zoals u verklaarde. Dit blijkt uit stukken uit diens dossier die ook aan dit administratieve dossier werden toegevoegd (zie gehoorverslag CGVS p.12). U gaf op het einde van het gehoor aan dat het CGSV zich misschien vergiste (zie gehoorverslag CGVS p.15). Echter hebt u nagelaten om enig document over uw broer neer te leggen waaruit zou blijken dat het CGVS zich vergist. Ten derde verklaarde u eerst dat u op 25 oktober 2006 via de luchthaven van Lahore Pakistan verliet (zie gehoorverslag CGVS p.5). U gaf daarbij zelf verschillende details om aldus uw verklaring te staven. Nadien verklaarde u echter dat u pas op 25 oktober 2006 werd aangevallen en dus pas later Pakistan verliet (zie gehoorverslag CGVS p.12). Ten vierde legde u een "NICOP" ("National Identity Card for Overseas Pakistani") voor op het CGVS (zie gehoorverslag CGVS p.7 en 8). U verklaarde deze te hebben aangevraagd in België in het jaar 2009. Echter blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, dat u reeds in het jaar 2003 in Peshawar, Pakistan een "NICOP" aanvraag, evenals in het jaar 2007 in België. Deze vaststellingen wijzen er ook op dat u blijkbaar geen vrees koesterde ten aanzien van de Pakistaanse overheid die u contacteerde voor het verkrijgen van een "NICOP".

Eveneens legde u tegenstrijdige verklaringen af aangaande het door u voorgelegde paspoort. Ten eerste verklaarde u dat uw oud paspoort, waarmee u Pakistan verliet, verloren is gegaan (zie gehoorverslag CGVS p.5). U zou dat verloren hebben vóór u een nieuw paspoort liet maken in België in 2008. Om een nieuw paspoort te verkrijgen zou u een kopie van uw oud paspoort hebben voorgelegd.

Dit stemt echter niet overeen met de informatie die in uw nieuw paspoort staat (zie kopie van paspoort, toegevoegd aan de groene map in het administratieve dossier). Daaruit blijkt dat uw oude paspoort is "cancelled and returned". De optie "reported lost" is doorgehaald. Ten tweede verklaarde u ook eerst dat u in het jaar 2002 van Sialkot naar Shekulpura verhuisde (zie gehoorverslag CGVS p.6). Dit komt niet overeen met uw verklaring dat u uw oude paspoort in Sialkot liet maken vóór uw verhuis naar Shekulpura (zie gehoorverslag CGVS p.6). Immers blijkt uit uw nieuw paspoort dat uw oud paspoort destijds in het jaar 2003 werd opgemaakt in Sialkot.

Verder legde u geen enkele document neer dat uw problemen uit 2001 of 2006 kan staven. Bovendien legde u tegenstrijdige verklaringen af over die aanval in Shekulpura. U verklaarde eerst dat het 25 oktober 2006 was (zie gehoorverslag CGVS p.12). Nadien verklaarde u dat het 13 oktober 2006 was (zie gehoorverslag CGVS p.13). Wat er ook van zij, u verklaarde dat uw broer, H. G. M. (...) (...), daarbij aanwezig was zonder dat die voordien al in België was (zie gehoorverslag CGVS p.14), hetgeen niet klopt met onze informatie waaruit blijkt dat uw broer reeds op 25 oktober 2005 asiel aanvraag in België. Bovendien merkt het CGVS nog op dat uw broer ondertussen terug in Pakistan woont. U gaf aan dat uw broer zich daar nu verstoort (zie gehoorverslag CGVS p.9), hetgeen echter beperkt moet zijn aangezien hij op dit ogenblik wel in een fabriek kan werken in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.10). Deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten slotte wil het CGVS nog opmerken dat u zelf verschillende data en andere tijdsaanduidingen gaf die tegenstrijdig en onsamenhangend zijn. Dat u na enkele jaren verblijf in België niet alle data precies meer kent, kan u niet kwalijk worden genomen. Doch dat elke vorm van coherentie en juiste chronologie ontbreekt, doet vermoeden dat u niet de waarheid vertelt over uw vertrek uit Pakistan, uw aankomst in België en uw verblijf hier. Op basis van bovenstaande bevindingen dient het CGVS dan ook vast te stellen dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (en van artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 "betreffende de status van vluchtelingen").

De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen stelt dat zijn verklaringen tegenstrijdig en onsamenhangend zijn waardoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Verzoeker bevestigt dat hij Pakistan verliet aan het einde van 2006 met zijn oude paspoort.

Hij heeft nadien zijn paspoort in België verloren.

Op basis van een kopie van zijn oude paspoort heeft hij een nieuwe paspoort bekomen.

Er is een vergissing op zijn nieuwe paspoort.

Bovendien legt verzoeker nieuwe documenten neer in verband met de problemen van zijn familie in 2001. (stuk 2)."

2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. De verzoekende partij brengt kritiek uit

op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. De Commissaris-generaal stelt dat de verklaringen van de verzoekende partij tegenstrijdig en onsamenhangend zijn waardoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van de asielaanvraag. Vooreerst wijst de verwerende partij erop dat de verzoekende partij slechts na verscheidene jaren asiel aangevraagd heeft in België en dat de verzoekende partij hiervoor een weinig afdoende verklaring heeft gegeven. Daarenboven contacteerde de verzoekende partij zelf de ambassade van Pakistan in België en heeft ze destijds Pakistan verlaten met haar eigen paspoort, zodat de verwerende partij er van uitgaat dat de verzoekende partij geen problemen vreest met de Pakistaanse overheid. Daarnaast stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat het onduidelijk is hoelang de verzoekende partij reeds in België verblijft en wanneer ze Pakistan precies verlaten heeft, zodat het relaas van de verzoekende partij in Pakistan niet correct kan worden ingeschat door de verwerende partij. Er wordt erop gewezen dat de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend in het jaar 2007 stelde dat ze toen meerdere jaren in België verbleef. Voorts verklaarde de verzoekende partij dat haar broer slechts enkele dagen voor haar naar België kwam, maar reeds binnen een maand naar Frankrijk werd gerepatriëerd. Uit de documentatie blijkt echter dat de broer van de verzoekende partij reeds op 24 oktober 2005 asiel aangevraagd heeft. Daarna verklaarde de verzoekende partij dat haar broer een jaar tot een anderhalf jaar voor u naar België gekomen is. De verwerende partij zet uiteen waarom ze meent dat de betrokkene persoon de broer is van de verzoekende partij. Voorst stelt de verwerende partij vast dat de verzoekende partij eerst verklaarde dat zij op 26 oktober 2006 via de luchthaven van Lahore Pakistan verlaten heeft, maar nadien verklaarde dat ze pas op 25 oktober 2006 aangevallen werd en aldus pas later Pakistan verlaten heeft. Voorts legt de verzoekende partij een NICOP (National Identity Card for Overseas Pakistani) voor. Uit informatie waarover de verwerende partij beschikt blijkt dat de verzoekende partij reeds in 2003 in Peshawar, Pakistan een NICOP aanvroeg, evenals in 2007 in België. Deze vaststellingen wijzen er ook op dat de verzoekende partij blijkbaar geen vrees koestert ten aanzien van de Pakistaanse overheid die ze contacteerde voor het verkrijgen van een NICOP. In de bestreden beslissing wordt voorts aangegeven dat de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande het door haar voorgelegd paspoort. Hierop worden de tegenstrijdige verklaringen in de bestreden beslissing besproken. Ook wijst de verwerende partij erop dat de verzoekende partij geen enkele document neerlegt dat haar problemen uit 2001 of 2006 kan staven. Bovendien legde de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen af over de aanval in Shekupura. Hierop worden de tegenstrijdige verklaringen besproken in de bestreden beslissing.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. In haar verzoekschrift bevestigt de verzoekende partij dat ze Pakistan aan het einde van 2006 verlaten heeft met haar oud paspoort. Dit paspoort heeft zij nadien in België verloren. De verzoekende partij vervolgt dat zij op basis van een oud kopie van haar paspoort een nieuw paspoort bekomen heeft. De verzoekende partij deelt ook mee dat er een vergissing gebeurd is op haar nieuw paspoort. Voorts legt de verzoekende partij nieuwe documenten neer.

2.6. De verzoekende partij toont in haar verzoekschrift weliswaar aan dat zij het niet eens is met de appreciatie door de commissaris-generaal, maar zij toont geenszins aan dat de commissaris-generaal

zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat haar asielaanvraag ongegrond is. De verzoekende partij brengt geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperkt zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen en het opwerpen van losse beweringen. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

2.7. Aangaande de opmerking van de verzoekende partij dat er in haar nieuwe paspoort een vergissing staat, wordt erop gewezen dat de verzoekende partij zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de stukken die zij neerlegt. In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat haar verklaringen niet overeenstemmen met de inhoud van het door haar neergelegde paspoort. Zo verklaarde de verzoekende partij dat haar oude paspoort, waarmee zij Pakistan verliet, verloren is gegaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 5), terwijl in het door de verzoekende partij neergelegde (nieuwe) paspoort vermeldt staat dat zijn oude paspoort is *"cancelled and returned"*. Verder verklaarde de verzoekende partij dat zij haar oude paspoort liet aanmaken voor haar verhuis van Sialkot naar Shekhupura in het jaar 2002, terwijl uit het nieuwe paspoort blijkt dat haar oude paspoort werd opgemaakt in Sialkot in het jaar 2003. Deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. De bewering dat er vergissingen bestaan in het voorgelegd paspoort wordt niet aangetoond en is slechts een loutere bewering met niet het minste begin van bewijs gestaafd.

2.8. Aan het verzoekschrift voegt de verzoekende partij drie stukken toe, met name drie proces-verbalen (opgesteld door de politie van Begowala, district Sialkot, d.d. 13 september 2001 en 30 november 2001; en opgesteld door de politie van Ferozwala, district Shaikhupura, d.d. 13 november 2006), zonder enige uitleg te verschaffen bij deze documenten. De verwerende partij merkt terecht op dat de verzoekende partij allerm minst aantoot waarom deze stukken niet eerder in de administratieve procedure konden worden neergelegd. De neergelegde documenten dateren immers van lang voor 24 maart 2011, de datum van het gehoor van de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal. Bovendien hebben documenten enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Wat betreft het door de verzoekende partij bijgebrachte procesverbaal d.d. 13 november 2006 dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit het document zelf kan worden opgemaakt dat deze klacht door de broer van de verzoekende partij werd ingediend op 13 november 2006, terwijl uit de bestreden beslissing blijkt dat de broer van de verzoekende partij reeds op 25 oktober 2005 asiel aanvraag in België. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist. Bovendien verklaarde de verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal in eerste instantie dat de aanval in Shekhupura op 25 oktober 2006 plaatsvond (zie gehoorverslag CGVS, p. 12), om vervolgens te beweren dat het 13 oktober 2006 was (zie gehoorverslag CGVS, p. 13), terwijl uit bovengenoemd procesverbaal dan weer kan worden opgemaakt dat de aanval op 13 november 2006 plaatsvond. Gelet op bovenstaande vaststellingen is de Raad van oordeel dat de neergelegde stukken geen voldoende bewijs voor de door de verzoekende partij aangehaalde problemen vormen en niet van die aard zijn om de geloofwaardigheid van haar verklaringen te herstellen.

2.9. De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door de verzoekende partij aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rechtvaardigen.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat de verzoekende partij niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De motieven van de bestreden beslissing die hierboven werden besproken worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter,

mevr. M. RYCKASEYS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

M. BEELEN